

การพัฒนาชุดการเรียนการสอนบทสนทนาภาษาไทยระดับกลาง โดยใช้ทฤษฎีการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมสำหรับนักศึกษาจีน*

ธวรัตน์ จุลศิริ*
สร้อยสน สกลรักษ์

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประเทศไทย

*Corresponding author's email: tawarut.ch@lsed.tu.ac.th

รับบทความ 16 กุมภาพันธ์ 2568 แก้ไขบทความ 7 พฤษภาคม 2568 ตอรับ 8 พฤษภาคม 2568

บทคัดย่อ

การวิจัยและพัฒนานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาชุดการเรียนการสอนบทสนทนาภาษาไทยระดับกลางโดยใช้ทฤษฎีการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมสำหรับนักศึกษาจีน 2) ศึกษาผลการใช้ชุดการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ นักศึกษาจีนที่ศึกษาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศระดับกลาง จำนวน 11 คน ด้วยการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง แบบแผนการวิจัยเป็นแบบกลุ่มเดียว มีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและการทดลอง คือชุดการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการพัฒนาชุดการเรียนการสอนประกอบด้วยกิจกรรมการเรียนการสอน 4 ชั้น ได้แก่ (1) ชั้นเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรม (2) ชั้นนำเสนอวัฒนธรรมทางภาษา (3) ชั้นฝึกปฏิบัติบนฐาน ทางวัฒนธรรม และ (4) ชั้นสนทนากับเจ้าของภาษาในบริบทจริง เนื้อหาสาระ เรื่อง (1) การนัดหมาย ในชั้นเรียน (2) การประชุมกลุ่มและการอภิปราย และ (3) การนำเสนอข้อมูลและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ แบบทดสอบก่อนและหลังการเรียนโดยใช้ชุดการเรียนการสอนคู่มือครู และคู่มือนักศึกษาหรือบัตรคำสั่งงาน 2) ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทยระดับกลางของนักศึกษาจีนหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ชุดการเรียนการสอนฯ สูงกว่าก่อนได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ชุดการเรียนการสอนฯ

คำสำคัญ การสอนบทสนทนา การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ชุดการเรียนการสอน ทฤษฎีการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม

*บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท เรื่อง “การพัฒนาชุดการเรียนการสอนบทสนทนาภาษาไทยระดับกลาง โดยใช้ทฤษฎีการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมสำหรับนักศึกษาจีน” คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Development of an Intermediate Thai Language Instructional Package Using Intercultural Communication Theory for Chinese Students

*Tawarut Chunkeeree**

Soison Sakolrak

Faculty of Education, Chulalongkorn University, Thailand

*Corresponding author's email: tawarut.ch@lsed.tu.ac.th

Received 16 February 2025; revised 7 May 2025; accepted 8 May 2025

Abstract

This research aimed to: 1) develop an intermediate Thai language instructional package using intercultural communication theory for Chinese students; and 2) examine the effect of using the developed instructional package. The sample consisted of 11 Chinese students studying Thai as a foreign language at the intermediate level, selected via purposive sampling. The research design was a one-group pre- and post-test design. The research instrument was the developed instructional package. Pre- and post-test means and standard deviations were compared to assess the effects of the instructional package. The results showed that the developed instructional package consisted of four instructional steps: (1) language and culture learning, (2) linguaculture presentation, (3) culture-based practice, and (4) conversation with native speakers in a real context. The package also included content on (1) classroom appointments, (2) group meetings and discussions, and (3) data presentation and learning exchange; a pre- and post-test task; an instructor's manual; and a student manual. The mean score for intermediate-level Thai conversation ability among Chinese students increased following the instructional activities.

Keywords: Teaching Conversation, Teaching Thai as a Foreign Language, Instructional Package, Intercultural Communication Theory

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศจีนเป็นประเทศหนึ่ง que แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวจีนสนใจศึกษาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ เนื่องจากผลของนโยบายโครงการ “แถบเศรษฐกิจเส้นทางสายไหม (One Belt and One Road)” รวมถึงความสัมพันธ์ทางด้านวัฒนธรรม (จรัสศรี จิรภาส, 2562) ด้วยเหตุนี้จึงมีนักศึกษาจีนเข้ามาศึกษาภาษาไทยในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก ดังที่ Packer (2025) เสนอไว้ว่า ในปีพ.ศ. 2568 มีนักศึกษาจีนในประเทศไทยจำนวน 21,419 คน ปรากฏการณ์นี้ทำให้การพัฒนาความสามารถในการพูดสนทนาของนักศึกษาจีนเป็นสิ่งสำคัญ เนื่องจากการพูดสนทนาเป็นพื้นฐานสำคัญในการสื่อสาร (สิริพัชญ์ หาญนอก และคณะ, 2567) เป็นทักษะแรกที่ต้องเริ่มเรียนรู้และฝึกฝนให้คล่องแคล่วเพื่อใช้สื่อสารกับเจ้าของภาษา (รุ่งฤดี แผลงศร, 2559)

ถึงแม้ว่าสถาบันการศึกษาในประเทศไทยจะมีหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาไทยหลากหลายระดับสำหรับชาวต่างชาติ (นริศฯ ไพเจริญ, 2559) ปัญหาการพูดสนทนาภาษาไทยของผู้เรียนชาวจีนยังคงปรากฏอย่างต่อเนื่อง (รุจิรา เสงี่ยมตร, 2561; วิโรจน์ กองแก้ว, 2564; สุริยวรรณ เสถียรสุคนธ์, 2554) เพราะผู้เรียนชาวจีนไม่ได้ใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน และเพราะวัฒนธรรมไทยแบ่งลักษณะการใช้ภาษาตามอายุ เพศ ลำดับชั้นทางสังคม ทำให้มีรูปแบบการใช้คำแตกต่างจากภาษาจีน รวมถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรม ความเชื่อ รูปแบบโครงสร้างของคำหรือประโยค ซึ่งมาจากการเรียนรู้ในบริบทสภาพแวดล้อมที่ชาวจีนและชาวไทยอาศัยอยู่ทั้งสิ้น (อาจารย์ ศรีหล้า, 2564, น. 270)

การสำรวจสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศในสถาบันอุดมศึกษาโดยการใช้แบบสอบถามผู้สอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศจำนวน 4 คน และการสัมภาษณ์นวิน โษภกรณัฐ ผู้สอนภาษาไทยให้นักศึกษาจีนในสถาบันระดับอุดมศึกษา (การสื่อสารส่วนบุคคล, 20 เมษายน 2566) แสดงให้เห็นว่าการที่ผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศสามารถเลือกใช้คำและวลีพูดสนทนาได้ถูกต้องตามวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยได้อย่างคล่องแคล่ว เข้าใจความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมท้องถิ่นของตน และเข้าใจความหมายโดยตรง ความหมายโดยนัย และความหมายเชิงวัฒนธรรมของถ้อยคำ จะเป็นประโยชน์ยิ่งขึ้น นอกจากนี้หนังสือสอนบทสนทนาภาษาไทยตามสถานการณ์จำลอง สื่อการสอนประเภทสื่ออิเล็กทรอนิกส์และสื่อวัสดุที่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับเสียง คำ โครงสร้างประโยคภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และวัฒนธรรมการสื่อสารภาษาไทย รวมถึงแผนการจัดการเรียนการสอนบทสนทนาภาษาไทย แบบฝึกหัดการสนทนาภาษาไทยพร้อมเฉลย และแบบทดสอบ

และเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทย เป็นสื่อการเรียนการสอนที่สำคัญต่อการสอนบทสนทนาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทำให้พบว่า ทฤษฎีการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม (Intercultural Communication) เป็นทฤษฎีที่ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการปฏิบัติและการศึกษากระบวนการถ่ายทอด รับรู้ ตีความหมายปฏิสัมพันธ์ระหว่างคนที่มาจากวัฒนธรรมที่ต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการสร้างการรับรู้และการเคารพความแตกต่างทางวัฒนธรรม สร้างการปรับเปลี่ยนเพื่อนำไปสู่ความเข้าใจและการปฏิบัติบนฐานความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรม (กาญจนา แก้วเทพ, 2557; เมตตา วิวัฒนานุกูล, 2559; Bennett, 2013; Jackson, 2014; Kurylo, 2013; Liu et al., 2015; Neuliep, 2003)

แนวคิดหลักด้านกระบวนการเข้าสู่วัฒนธรรมและการปรับตัว ความตระหนกทางวัฒนธรรม และกระบวนการพัฒนาการสื่อสารระหว่างบุคคลต่างวัฒนธรรมในทฤษฎีดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดสำคัญในการสอนบทสนทนาที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาไทยตามโอกาสต่าง ๆ ในบริบทจริง และเพิ่มบทบาทให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาทั้งในฐานะผู้รับสารและผู้ส่งสาร สอดคล้องกับแนวคิดการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนที่เรียกว่า “ชุดการเรียนการสอน” ซึ่งเป็นสื่อการเรียนรู้ชนิดสื่อประสม (Multimedia) สำหรับการเรียนการสอนเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะอย่างเป็นระบบ เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพ ตอบสนองต่อรูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลายและความแตกต่างระหว่างบุคคล สร้างโอกาสให้ผู้เรียนสามารถศึกษาเนื้อหาสาระจากเนื้อหาและสื่อการเรียนการสอน ปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ วัดและประเมินผลการเรียนรู้ของตนเองได้จากแบบฝึกหัดและเฉลย ได้รับประสบการณ์ตรงจากสื่อการเรียนการสอนต่าง ๆ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น (วิเชียร อารังโสติสสกุล, 2560; อังคณา ขจร, 2560)

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงพัฒนาชุดการเรียนการสอนบทสนทนาภาษาไทยระดับกลาง โดยใช้ทฤษฎีการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม เพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศระดับกลางของนักศึกษาจีนผ่านการสร้างความเข้าใจความเหมือนและความแตกต่างทางวัฒนธรรมการพูดสนทนาภาษาไทยและภาษาจีน โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัย 2 ข้อ ได้แก่

1. เพื่อพัฒนาชุดการเรียนการสอนบทสนทนาภาษาไทยระดับกลางโดยใช้ทฤษฎีการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมสำหรับนักศึกษาจีน
2. เพื่อศึกษาผลการใช้ชุดการเรียนการสอนบทสนทนาภาษาไทยระดับกลางโดยใช้ทฤษฎีการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมสำหรับนักศึกษาจีนที่มีต่อการพัฒนาความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทยระดับกลางของนักศึกษาจีน

สมมติฐานการวิจัยมี 2 ข้อ ได้แก่

1. ชุดการเรียนรู้การสอนบทสนทนาภาษาไทยระดับกลางด้วยทฤษฎีการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมมีค่าประสิทธิภาพที่ 80/80
2. ความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทยของนักศึกษาจีนหลังเรียนด้วยชุดการเรียนรู้การสอนพัฒนาขึ้นสูงกว่าก่อนเรียน

2. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2.1 ความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศระดับกลาง

การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง อาทิ คำอธิบายระดับสมรรถนะการพูดและการฟังภาษาไทยของชาวต่างชาติโดยสถาบันภาษาไทยสรินธร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2564) เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดและการฟังภาษาต่างประเทศของสหภาพยุโรป (2022a; 2022b) คำอธิบายระดับความสามารถในการพูดของ IELTS (“IELTS Scoring in Detail”, n.d.) ทำให้สังเคราะห์นิยามผู้ที่มีความสามารถในการสนทนาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศระดับกลางได้ว่าหมายถึงผู้ที่สามารถสนทนาแบบตัวต่อตัวกับเจ้าของภาษาในหัวข้อเกี่ยวกับชีวิตประจำวันและเหตุการณ์ในปัจจุบันได้แสดงความคิดเห็นต่อหัวข้อทั่วไปส่วนมากได้ มีศัพท์และโครงสร้างประโยคเพียงพอต่อการสร้างประโยคที่ยาวและซับซ้อน ใช้คำ เชื่อมโยงวลีและคำแสดงวาทกรรมที่หลากหลายสามารถเริ่มต้น สลับบทบาท และจบบทสนทนาได้ด้วยความเร็วที่เหมาะสม อาจแก้ไข ขำ หรือล้อเลียนให้เห็นบ้าง ออกเสียงถ้อยคำได้ถูกต้องต่อเนื่อง เข้าใจข้อความระดับประโยคและประเด็นสำคัญเกี่ยวกับเรื่องในชีวิตประจำวันและเหตุการณ์ที่พบเจอในสถานที่ทำงาน โรงเรียน และอื่น ๆ เข้าใจประเด็นสำคัญในรายการวิทยุโทรทัศน์เกี่ยวกับเหตุการณ์ปัจจุบันหรือหัวข้อเกี่ยวกับบุคคลหรือความสนใจเฉพาะทาง เข้าใจข้อความโต้แย้งที่ซับซ้อนในหัวข้อที่คุ้นเคยที่เกิดจากการพูดขัดถ้อยขัดคำโดยใช้ภาษาและสำเนียงมาตรฐาน

นิยามข้างต้นนำไปสู่การวิเคราะห์องค์ประกอบของความสามารถดังกล่าว การวิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบและคำอธิบายความสามารถในการพูดสนทนา ระดับ B1 และ B2 ของสหภาพยุโรป (Council of Europe, 2022a; 2022b) คำอธิบายความสามารถในการพูดระดับ 4-6 ของ IELTS (“IELTS scoring in detail”, n.d.) รวมถึงเกณฑ์การประเมินการพูดสนทนาของแผนการศึกษาของรัฐนิวอิงแลนด์ (The State Education Department, n.d.) และงานวิจัยของภาสพงศ์ ผิวนพโพธิ์ (2555) ทำให้สังเคราะห์

องค์ประกอบของความสามารถในการสนทนาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศระดับกลางที่ใช้ในการวิจัยได้ 8 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) เนื้อหาสาระ ประกอบด้วย (1) การใช้คำศัพท์ให้ถูกต้องกับความหมายและมีปริมาณเหมาะสมในการสื่อสารโดยไม่ต้องคาดเดาความหมาย (2) โครงสร้างประโยคการเรียงลำดับคำในประโยค และการใช้โครงสร้างประโยคให้ถูกต้อง ชัดช้อน และต่อเนื่อง (3) สาระสำคัญ ความชัดเจนในประเด็นที่พูดสนทนา ความต่อเนื่องสมเหตุสมผลของการลำดับเนื้อหา 2) การออกเสียงให้ถูกต้องและสม่ำเสมอ 3) ความเหมาะสมกับกาลเทศะ ทั้งในด้านคำศัพท์ที่ใช้ อากัปกิริยาและน้ำเสียง 4) ความคล่องแคล่ว ความเร็ว การหยุด การลังเล และการปรับแก้ข้อผิดพลาด 5) ความเชื่อมโยงถ้อยคำและประโยค และ 6) การตอบสนองต่อประเด็นที่ฟัง การตอบคำถามและตอบสนทนาให้ตรงประเด็นและสอดคล้อง

2.2 ทฤษฎีการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม

การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม (Intercultural Communication) หมายถึง การสนทนาหรือการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่มีพื้นฐานทางวัฒนธรรมแตกต่างกัน เกิดขึ้นเมื่อมีการปรับแก้ข้อความและวิธีการสนทนาตามเพศ วัย บรรทัดฐานทางสังคม หรือวัฒนธรรมของคู่สนทนา รูปแบบการสื่อสารแบบต่าง ๆ โดยใช้ภาษาต่างประเทศของคู่สนทนา เพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ยอมรับและเคารพความแตกต่างทางวัฒนธรรม นำไปสู่การเป็นบุคคลสองวัฒนธรรม ลดความขัดแย้ง และพัฒนาความอ่อนไหวทางวัฒนธรรมของบุคคล องค์การ และสังคม เพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจอย่างเห็นอกเห็นใจ (Empathic understanding) และความร่วมมือบนฐานของความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรม (กาญจนา แก้วเทพ, 2557; เมตตา วิวัฒนานุกูล, 2559; Bennett, 2013; Jackson, 2014; Kurylo, 2013; Liu et al., 2015; Neuliep, 2003)

ทฤษฎีการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมนำเสนอกระบวนการเข้าสู่วัฒนธรรมใหม่และการปรับตัว (Acculturation and adjustment) ไว้ว่า มนุษย์เกิดและเติบโตขึ้นพร้อมกับการเรียนรู้วัฒนธรรม แต่ต้องเลือกเก็บ ช้อน สิม หรือละทิ้งวัฒนธรรมเดิมที่ไม่สามารถใช้ในวัฒนธรรมใหม่ และเริ่มหาความเหมือนและความแตกต่างในสิ่งแวดล้อมใหม่ ค้นหาวิธีคิดและพฤติกรรมของวัฒนธรรมใหม่ ปรับตัวอย่างค่อยเป็นค่อยไปกระบวนการดังกล่าวมักทำให้ผู้ที่รับวัฒนธรรมใหม่วิตกกังวล เครียด ไม่แน่ใจในการสื่อสารกับคนในวัฒนธรรมนั้น ๆ รวมถึงเกิดความตระหนกทางวัฒนธรรมที่อาจส่งผลให้ไม่สามารถปรับตัวและหลีกเลี่ยงจากวัฒนธรรมใหม่ได้ (เมตตา วิวัฒนานุกูล, 2559; Liu et al., 2015; Neuliep, 2003)

เนื่องจากความตระหนักทางวัฒนธรรมส่งผลกระทบต่อความสามารถในการปรับตัวเข้าสู่วัฒนธรรมใหม่และการปรับตัว Altman and Taylor (1973, อ้างถึงใน เมตตา วิวัฒนานุกูล, 2559) จึงเสนอขั้นตอนการพัฒนาการสื่อสารระหว่างบุคคลต่างวัฒนธรรม ที่ลดความตระหนักทางวัฒนธรรม 4 ขั้น ได้แก่ 1) ขั้นที่ผู้สื่อสารระแวดระวังการแสดงบุคลิกนิสัยของตนเอง เนื้อหาเป็นเรื่องไม่ลึกซึ้ง 2) ขั้นที่คู่สื่อสารเริ่มเป็นมิตรต่อกันและผ่อนคลายมากขึ้น 3) ขั้นที่คู่สนทนาสนิทสนมและไว้วางใจกันมาก เปิดเผยคุยเรื่องใกล้ตัวและมีความส่วนตัวมากขึ้น และไม่เน้นภาพรวมทางวัฒนธรรม และ 4) ขั้นที่คู่สื่อสารไม่แยกเป็นเขาเป็นเรา มีความเข้าใจและไว้วางใจกันและกันเต็มที่และแทบจะไม่มี ความเข้าใจผิด

ขั้นตอนการพัฒนาการสื่อสารระหว่างบุคคลต่างวัฒนธรรมข้างต้นยังสอดคล้องกับกลวิธีการจัดการความตระหนักทางวัฒนธรรมของ Neuliep (2003) ที่กล่าวว่า การเตรียมการจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนมีความพร้อมเข้าสู่วัฒนธรรมใหม่ ประกอบด้วย 1) ศึกษาวัฒนธรรมใหม่จากเอกสารและสื่อต่าง ๆ และพูดคุยกับเจ้าของวัฒนธรรม 2) ศึกษาสภาพแวดล้อมท้องถิ่นของวัฒนธรรมใหม่ 3) เรียนรู้และพัฒนาทักษะทางวัฒนธรรมและอวัจนภาษาของวัฒนธรรมใหม่ 4) ทำความรู้จักกับเจ้าของวัฒนธรรมในท้องถิ่นนั้น ๆ โดยตรง 5) รักษาความสัมพันธ์ทางสังคมที่ใกล้ชิดกับเจ้าของวัฒนธรรม รับข้อมูลป้อนกลับที่จริงใจและเป็นประโยชน์สำหรับการพัฒนาและปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมใหม่ต่อไป 6) คำนึงถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมอยู่เสมอ ระแวดระวังอคติทางวัฒนธรรม และตระหนักว่าทุกสิ่งมีความแตกต่างกัน และ 7) ยอมรับว่าความผิดพลาดในการสื่อสารเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้เสมอ และไม่กังวลเกินไป

จากการศึกษาวิเคราะห์กระบวนการพัฒนาการสื่อสารระหว่างบุคคลต่างวัฒนธรรมของ Altman & Taylor (1973, อ้างถึงในเมตตา วิวัฒนานุกูล, 2559) และ Neuliep (2003) ผู้วิจัยจึงสังเคราะห์หลักการจัดการเรียนการสอนบทสนทนาภาษาไทย ในฐานะภาษาต่างประเทศตามทฤษฎีการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมได้ 3 ประการดังต่อไปนี้

1. การกำหนดและนำเสนอเนื้อหาสาระเกี่ยวกับวัฒนธรรมใหม่ สภาพแวดล้อมท้องถิ่นของวัฒนธรรมใหม่ ซึ่งหมายรวมถึงวัจนภาษาและอวัจนภาษาท้องถิ่นของวัฒนธรรมใหม่
2. การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้และการให้ผู้เรียนทำความรู้จักกับเจ้าของวัฒนธรรมโดยตรง

3. การจัดโอกาสให้ผู้เรียนได้รู้จักและรักษาความสัมพันธ์ทางสังคมที่ใกล้ชิดกับเจ้าของวัฒนธรรมและภาษาที่ตนเองเรียนรู้

ผู้วิจัยนำหลักการจัดการเรียนการสอนบทสนทนาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศตามทฤษฎีการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมที่สังเคราะห์ขึ้นมาพัฒนาเป็นขั้นจัดการเรียนการสอนบทสนทนาภาษาไทยในชุดการเรียนการสอน และนำมาเป็นหลักในการออกแบบเนื้อหาสาระให้นักศึกษาจีนได้เรียนรู้ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมการพูดสนทนาภาษาไทยและภาษาจีนเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทยระดับกลางต่อไป

2.3 หลักการจัดการเรียนการสอนบทสนทนา

นักวิชาการหลายท่านนำเสนอหลักการจัดการเรียนการสอนบทสนทนาไว้ โดยมีสาระสำคัญดังนี้

Petrucelli (1974) แนะนำไว้ว่า ผู้สอนควรตั้งและอธิบายวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่เหมาะสมกับระดับและเนื้อหาที่ใช้ในการเรียนรู้ จัดบรรยากาศการเรียนรู้ให้มีความสบายให้ผู้เรียนฝึกใช้ศัพท์และโครงสร้างประโยคที่เรียนรู้ แสดงออก และแลกเปลี่ยนภาษาโดยไม่ต้องกลัว ให้ผู้เรียนสนทนากับคนอื่น ๆ เพิ่มขึ้น สอนด้วยภาษาต่างประเทศที่ต้องการให้ผู้เรียนเรียนรู้ ไม่ให้ผู้เรียนฟังคำอธิบายหรือเพียงจดบันทึกและไม่ได้ตอบกับผู้สอน อนุญาตให้เกิดข้อผิดพลาดในการสนทนาได้ ให้ความสำคัญกับผู้เรียนทุกคน ให้ผู้เรียนเป็นผู้นำการสนทนา แก้ไขการสนทนาของผู้เรียนเมื่อจำเป็นเท่านั้น ให้คำอธิบายและข้อเสนอแนะหลังผู้เรียนแสดงความรู้ความสามารถ หากการแก้ไขนั้นจะรบกวนความราบรื่นในการสนทนา

Harmer (1998) ได้นำเสนอหลักการจัดการเรียนการสอนบทสนทนาไว้เป็นแนวทางที่คล้ายคลึงกันว่า ผู้สอนควรเลือกวิธีการและสื่อการเรียนรู้ที่หลากหลาย แนะนำเนื้อหาตามระดับความสามารถของผู้เรียน ร่วมทำกิจกรรมการเรียนรู้กับผู้เรียนได้โดยต้องมีขอบเขตที่เหมาะสม แก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนให้ถูกต้องตามความเหมาะสม โดยไม่ทำให้การสนทนาของผู้เรียนขาดช่วง ควรบันทึกสิ่งที่ผู้เรียนทำได้และควรปรับปรุง ให้ผู้เรียนสะท้อนการเรียนรู้หลังพูดเสร็จแล้ว ไม่ให้ข้อมูลป้อนกลับโดยทำให้ผู้เรียนรู้สึกแปลกแยก

Westwood, Peter, และ Oliver (1979, อ้างถึงใน Tahir, 2011) แนะนำหลักการจัดการเรียนการสอนบทสนทนาไว้ว่า ผู้สอนควรกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้อย่างชัดเจนในทุกกิจกรรมการเรียนรู้ ควรสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่สนุกสนาน ช่วยให้ผู้เรียนมีความสุขด้วยบุคลิกภาพของผู้สอน ควรใช้การชื่นชมเป็นการเสริมแรง จัดกลุ่ม

ผู้เรียนเป็นกลุ่มย่อยจำนวนไม่เกิน 6 คน ควรจัดให้มีการอภิปรายแลกเปลี่ยนแบบเข้มข้นเป็นช่วงสั้น ๆ ทุกวัน ตรวจสอบการมีส่วนร่วมของผู้เรียน เน้นให้ผู้เรียนปฏิบัติการพูด ใช้สื่อต่าง ๆ ดึงดูดความสนใจในการเรียนรู้ หมั่นสังเกตผู้เรียนที่ช้าและฝึกซ้ำทบทวนให้หากจำเป็น

นอกจากนี้ Bailey (2003) ยังได้นำเสนอหลักการจัดการเรียนการสอนบทสนทนาไว้ความว่า ผู้สอนควรสร้างโอกาสให้ผู้เรียนใช้ภาษาต่างประเทศที่เรียนรู้นั้นให้ได้มากที่สุดควรวางแผนกิจกรรมการสนทนาเจาะจงชัดเจน เพื่อให้ผู้เรียนตรวจสอบความเข้าใจสิ่งที่ตนเองและคู่สนทนาสื่อสาร ออกแบบกิจกรรมการพูดสนทนาและการสร้างปฏิสัมพันธ์ให้สอดคล้องกับชีวิตประจำวันของผู้เรียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนพูดคุยโดยการทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม แก้ไขข้อผิดพลาดในจำนวนและระยะเวลาที่เหมาะสม และตระหนักว่าความผิดพลาดเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้ภาษาใหม่

แนวคิดข้างต้นทำให้สามารถสังเคราะห์ได้ว่า หลักการจัดการเรียนการสอนบทสนทนาให้ความสำคัญกับกระบวนการต่อไปนี้

1. การให้ผู้เรียนทราบวัตถุประสงค์การเรียนรู้อย่างชัดเจนก่อนการทำกิจกรรมการเรียนรู้ ช่วยเตรียมความพร้อมต่อการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้
2. การให้ผู้เรียนได้เรียนเชิงรุก ได้ฝึกใช้ภาษาไทยแบบเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มตามโอกาสต่าง ๆ ในสถานการณ์จริง ในบริบทจริง ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ พัฒนาความสามารถการฟังภาษาไทย และเข้าใจวัฒนธรรมการสนทนาที่แตกต่างกันตามรูปแบบของการสนทนา
3. การเพิ่มบทบาทผู้เรียนให้ได้ฝึกภาษา และการลดบทบาทของผู้สอน ทำให้ผู้เรียนได้สนทนาโดยใช้ถ้อยคำและโครงสร้างภาษาที่หลากหลายทั้งในฐานะผู้รับสารและผู้ส่งสาร
4. การให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมฝึกประเมิน ให้คำชม และให้ข้อมูลป้อนกลับเพื่อนและคู่สนทนา ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจสิ่งที่ทำได้ดีและสิ่งที่ควรพัฒนา มีแรงบันดาลใจในการเรียนรู้และการสนทนาโดยไม่ก่อให้เกิดความรู้สึกแปลกแยกอับอาย

ผู้วิจัยนำหลักการจัดการเรียนการสอนบทสนทนาที่สังเคราะห์ขึ้นมาพัฒนาร่วมกับหลักการจัดการเรียนการสอนบทสนทนาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศตามทฤษฎีการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม เป็นขั้นจัดการเรียนการสอนบทสนทนาภาษาไทยในชุดการเรียนการสอน

2.4 ชุดการเรียนรู้การสอน

ชุดการเรียนรู้การสอน (Instructional package) เป็นสื่อการเรียนรู้ชนิดสื่อประสม (Multimedia) หมายถึง ชุดสื่อประสมสำหรับการสอนเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ มีความสอดคล้องกับวิชา หน่วยการเรียนรู้ หัวเรื่อง และวัตถุประสงค์อย่างเป็นระบบ เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพ (วิเชียร อ่างใสตติสกุล, 2560; อังคณา ขจร, 2560) ประกอบด้วย 1) คู่มือครูสำหรับการใช้ชุดการเรียนรู้การสอน 2) คู่มือนักศึกษาหรือบัตรคำสั่งงาน 3) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ประกอบด้วย (1) เนื้อหาสาระที่นำมาใช้กำหนดวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม (2) กิจกรรมการเรียนรู้ (3) สื่อการเรียนรู้ (4) แบบฝึกปฏิบัติและเฉลยแบบฝึกปฏิบัติ และ 5) แบบวัดประเมินผลการเรียนรู้ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ, 2520; พัชรพรรณ ศรีลาน และนิธิต พรอำไพสกุล, 2562; เสาวภา นิสกโกมล, 2553; อรุมา ทิพย์สุวรรณ และผกาศรี เย็นบุตร, 2559; Alshahad, 2013)

การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแสดงให้เห็นว่ามีการพัฒนาชุดการเรียนรู้การสอนเพื่อพัฒนาความสามารถการใช้ภาษาของนักศึกษาชาวต่างประเทศ อาทิ ชุดการสอนตามกลวิธีการเรียนรู้ทางภาษา เรื่อง มรดกไทย-มรดกโลกสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ โดย อรุมา ทิพย์สุวรรณ และผกาศรี เย็นบุตร (2559) ชุดการเรียนรู้เกี่ยวกับอารยธรรมไทย โดยใช้บทเพลงเทิดพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราชบรมนาถบพิตร เพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยสำหรับนักศึกษาเวียดนาม โดย พัชรพรรณ ศรีลาน และนิธิต พรอำไพสกุล (2562) สะท้อนให้เห็นการนำเสนอวัฒนธรรมไทยในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ สอดคล้องตามทฤษฎีของภัทรพร หิรัญภัทร์ (2548, น. 91) ที่กล่าวไว้ว่า “ในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น ผู้สอนจะต้องสอดแทรกวัฒนธรรมเข้าไปในเนื้อหาทางภาษาอย่างกลมกลืน”

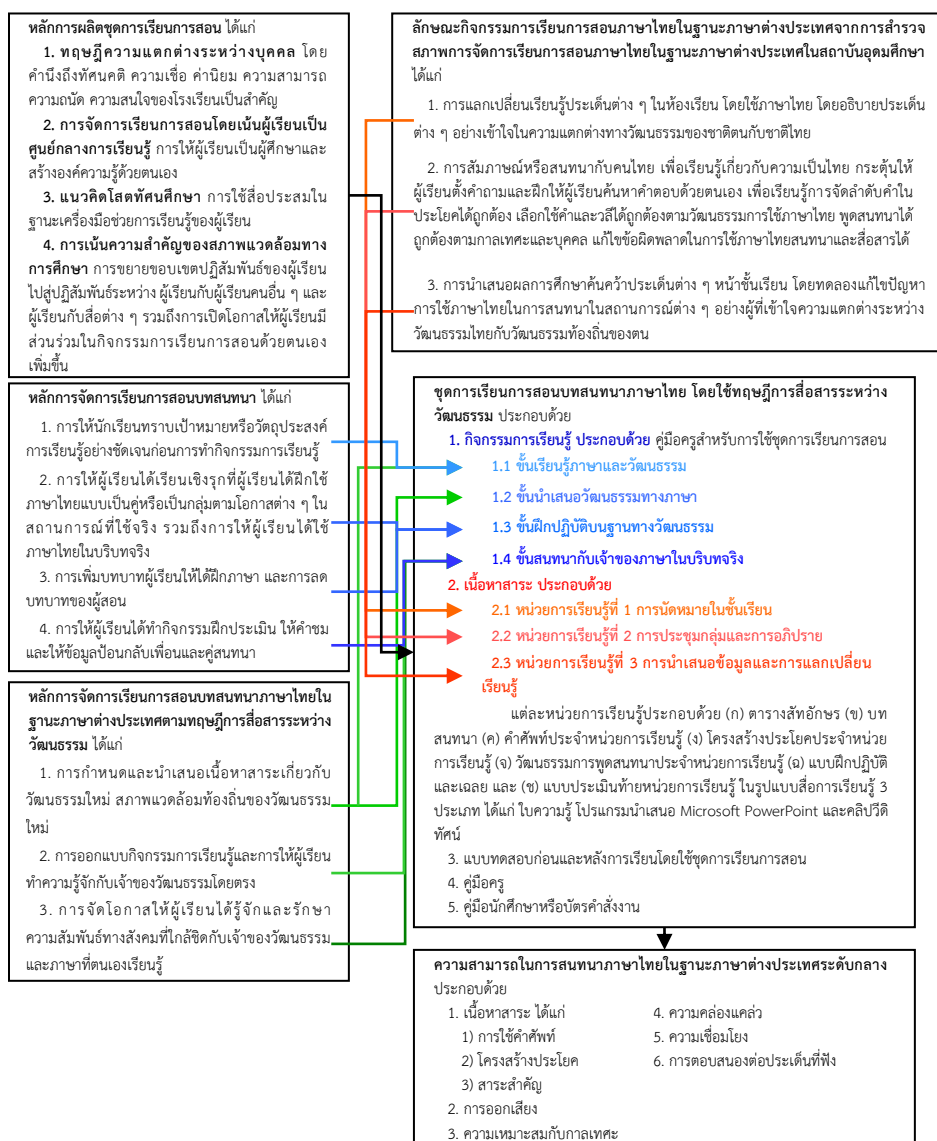
อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยพบว่าการนำเสนอวัฒนธรรมไทยในชุดการเรียนรู้การสอนที่ผ่านมาเป็นการนำเสนอวัฒนธรรมไทยเพียงด้านเดียว ยังไม่มีงานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่นำเสนอวัฒนธรรมไทยโดยเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างกับวัฒนธรรมประจำชาติของผู้เรียน รวมถึงงานวิจัยที่กล่าวถึงการพัฒนาความสามารถสื่อสารภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศระดับกลางมีเพียง 1 ฉบับ โดย Jiang and Inprasitha (2020) ทำให้การศึกษาวิจัยครั้งนี้เลือกพัฒนาชุดการเรียนรู้การสอนด้วยการเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมจีนสำหรับนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศระดับกลาง

3. วิธีการวิจัย

3.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1

กรอบแนวคิดในการวิจัย

3.2 ประชากรในการวิจัย

ประชากร คือ นักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศระดับกลางในสถาบันอุดมศึกษาในกรุงเทพมหานครที่เปิดสอนภาษาไทยให้นักศึกษาจีนและสำเร็จการศึกษาภาษาไทยในฐานะต่างประเทศระดับพื้นฐานแล้วโดยมีจำนวนชั่วโมงเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศประมาณ 400 ชั่วโมง

กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศระดับกลางในสถาบันอุดมศึกษาในกรุงเทพมหานคร จำนวน 11 คน ตามลักษณะห้องเรียนภาษาต่างประเทศที่ควรมีจำนวนผู้เรียนระหว่าง 10-15 คน (Center for Open Educational Resources and Language Learning, 2010; The Association of Departments of English, 2009) โดยใช้วิธีเลือกแบบเฉพาะเจาะจง

3.3 กระบวนการวิจัย

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้มีลักษณะเป็นการวิจัยและพัฒนา (Research & Development) มี 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 การพัฒนาร่างชุดการเรียนการสอน^๑ (R_1D_1) โดยนำผลการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผลการสำรวจสภาพปัญหาและความต้องการชุดการเรียนการสอนจากผู้สอนภาษาไทยให้นักศึกษาจีนในสถาบันระดับอุดมศึกษาจำนวน 4 ท่านด้วยแบบสอบถาม และผลการสัมภาษณ์ผู้สอนภาษาไทยที่ตอบแบบสอบถามเพิ่มเติม 1 ท่าน แล้วนำมาพัฒนาได้องค์ประกอบของชุดการเรียนการสอน

ระยะที่ 2 การศึกษาคุณภาพของชุดการเรียนการสอน^๑ (R_2D_2) โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 7 ท่านตรวจสอบศึกษาคุณภาพของชุดการเรียนการสอน^๑ เพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้องของเนื้อหากับวัตถุประสงค์ (Item Objective Congruence: IOC) และทดลองใช้ชุดการเรียนการสอนกับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (Try out) จำนวน 9 คน แล้วนำผลมาพัฒนาได้ชุดการเรียนการสอน^๑ ฉบับทดลอง

ระยะที่ 3 การศึกษาประสิทธิผลของชุดการเรียนการสอน^๑ (R_3D_3) โดยนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 11 คน จำนวน 9 คาบ คาบเรียนละ 90 นาที โดยใช้แบบแผนการวิจัยก่อนการทดลอง (Pre-experimental Design) แบบกลุ่มเดียว มีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (One Group Pre-test and Post-test Design) เพื่อเก็บข้อมูลเชิงปริมาณด้วย และเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยแบบฝึกปฏิบัติแล้วนำผลที่ได้จากการวิเคราะห์มาพัฒนาได้ชุดการเรียนการสอน^๑ ฉบับสมบูรณ์

3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยชุดการเรียนการสอน บทสนทนาภาษาไทยระดับกลางโดยใช้ทฤษฎีการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม ประกอบด้วย 1) กิจกรรมการเรียนการสอน 4 ขั้น 2) เนื้อหาสาระ 3 หน่วยการเรียนรู้ และสื่อการเรียนการสอน 3) แบบทดสอบก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้ชุดการเรียนการสอน 4) คู่มือครู สำหรับการใช้ชุดการเรียนการสอน และ 5) คู่มือนักศึกษาหรือบัตรคำสั่งงาน

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อศึกษาเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทยระดับกลางของนักศึกษาจีนหลังเรียนด้วยชุดการเรียนการสอน กับค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียนด้วยชุดการเรียนการสอน

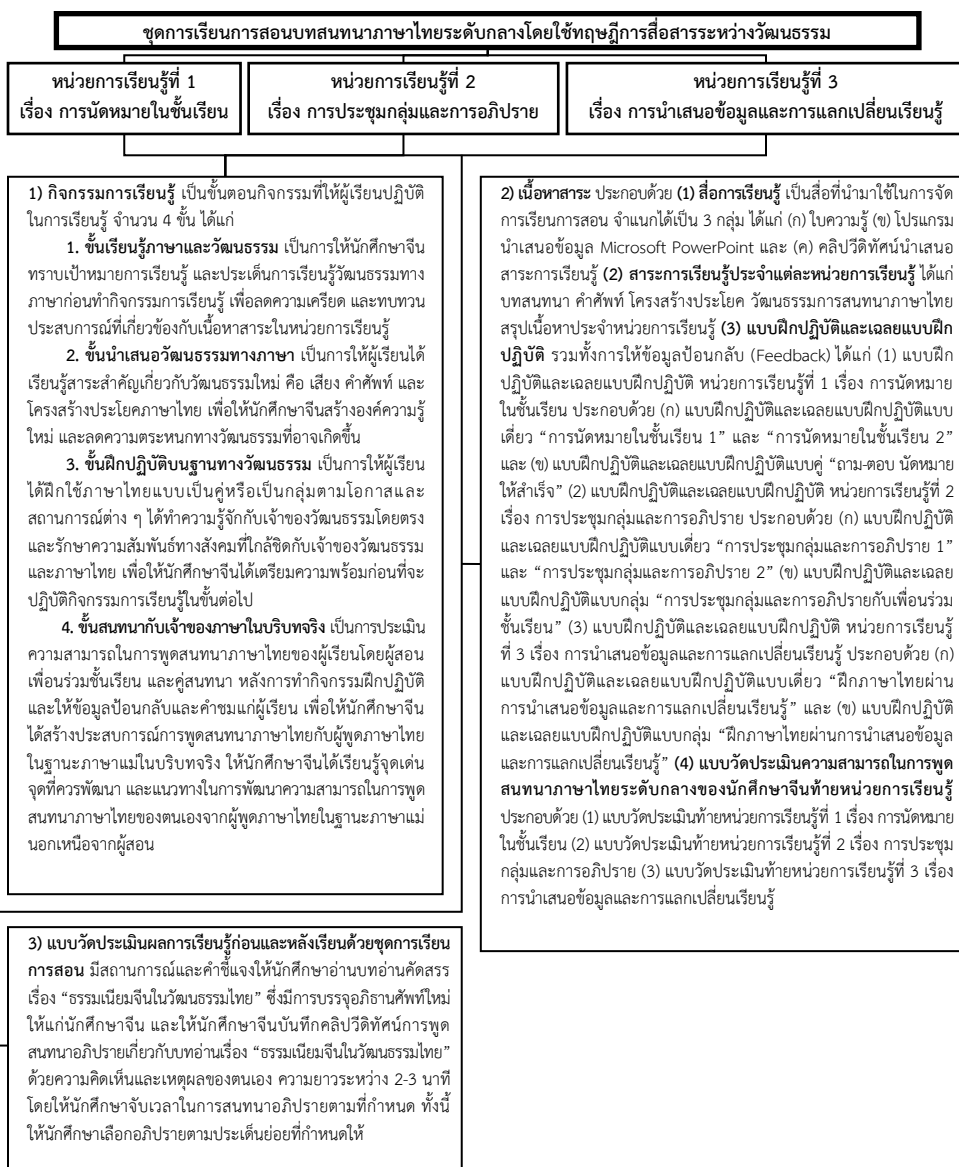
4. ผลการวิจัย

4.1 ผลการพัฒนาชุดการเรียนการสอนบทสนทนาภาษาไทยระดับกลางโดยใช้ทฤษฎีการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมสำหรับนักศึกษาจีน

ชุดการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วย 1) กิจกรรมการเรียนการสอน 4 ขั้น ได้แก่ (1) ขั้นเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรม (2) ขั้นนำเสนอวัฒนธรรมทางภาษา (3) ขั้นฝึกปฏิบัติบนฐานทางวัฒนธรรม และ (4) ขั้นสนทนากับเจ้าของภาษาในบริบทจริง 2) เนื้อหาสาระ เรื่อง (1) การนัดหมายในชั้นเรียน (2) การประชุมกลุ่มและการอภิปราย และ (3) การนำเสนอข้อมูลและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ พร้อมทั้งสื่อการเรียนการสอน 3) แบบทดสอบก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้ชุดการเรียนการสอน 4) คู่มือครู และ 5) คู่มือนักศึกษาหรือบัตรคำสั่งงาน โดยมีรายละเอียดดังที่ปรากฏในภาพข้างล่างนี้

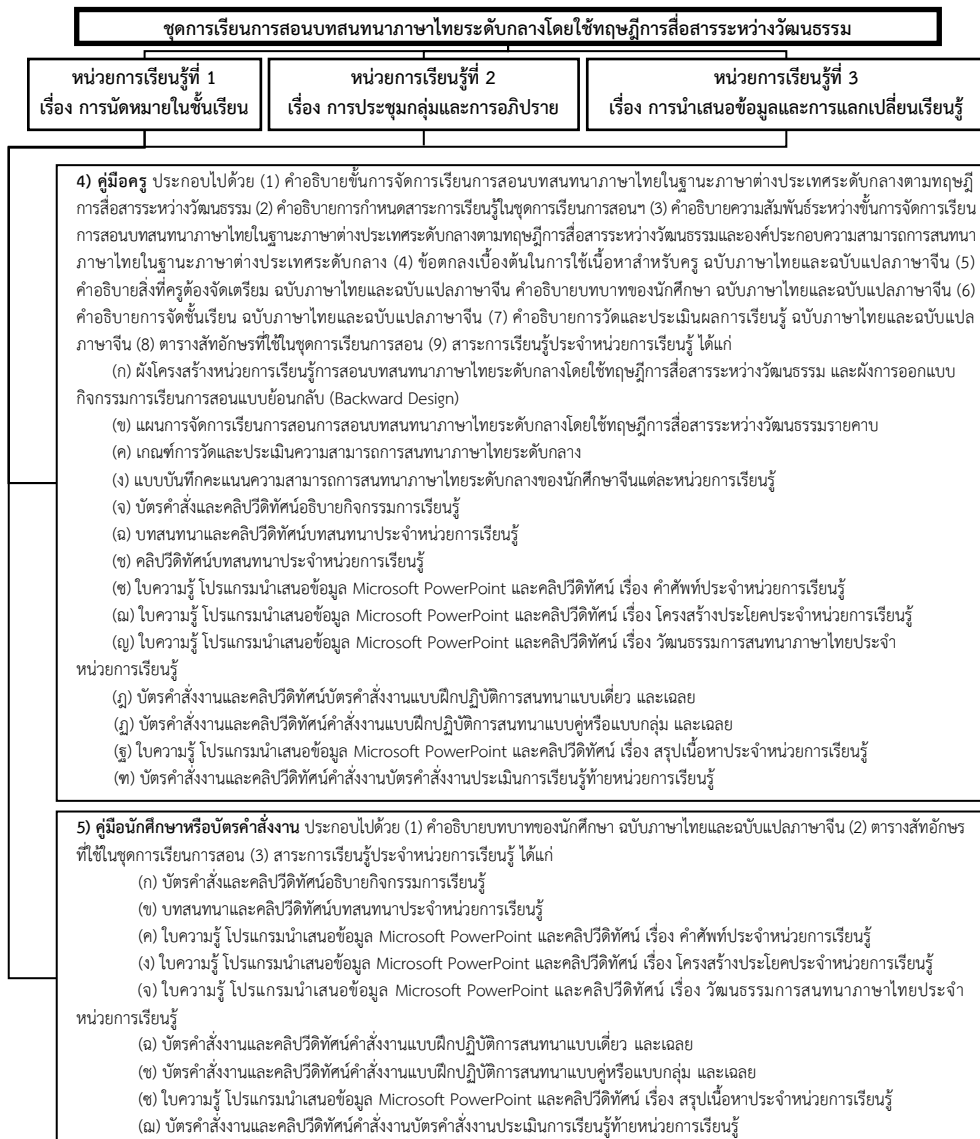
ภาพที่ 2

รายละเอียดส่วนประกอบของชุดการเรียนรู้การสอนบทสนทนาภาษาไทยระดับกลางโดยใช้
ทฤษฎีการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม : กิจกรรมการเรียนการสอน เนื้อหาสาระ และแบบวัด
ประเมินผลการเรียนรู้

ภาพที่ 3

รายละเอียดส่วนประกอบของชุดการเรียนรู้การสอนบทสนทนาภาษาไทยระดับกลางโดยใช้
ทฤษฎีการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม : คู่มือครูและคู่มือนักศึกษา

4.2 ผลการใช้ชุดการเรียนรู้การสอนบทสนทนาภาษาไทยระดับกลางโดยใช้ ทฤษฎีการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมสำหรับนักศึกษาจีน

ผลการวิเคราะห์ค่าประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้การสอนที่พัฒนาขึ้นแสดงให้เห็นว่า ชุดการเรียนรู้การสอนมีค่าประสิทธิภาพที่ 78.31/78.55 ต่ำกว่าสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ ที่ระดับ 80/80

ทั้งนี้เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยอาศัยอยู่ในประเทศไทยเป็นระยะเวลา ต่างกัน ผู้วิจัยจึงดำเนินการวิเคราะห์ค่าประสิทธิภาพเพิ่มเติม โดยจำแนกกลุ่มตัวอย่าง ออกเป็น 1) กลุ่มตัวอย่างที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยเป็นระยะเวลาอย่างน้อย 1 ปี และ 2) กลุ่มตัวอย่างที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยเป็นระยะเวลาอย่างน้อย 6 เดือน พบว่าในกลุ่ม ตัวอย่างที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยเป็นระยะเวลาอย่างน้อย 1 ปี ชุดการเรียนรู้การสอนมี ค่าประสิทธิภาพที่ 86.72/86.91 สูงกว่าที่ตั้งสมมติฐานไว้ และในกลุ่มตัวอย่างที่อาศัย อยู่ในประเทศไทยเป็นระยะเวลาอย่างน้อย 6 เดือน ชุดการเรียนรู้การสอนมีค่า ประสิทธิภาพที่ 55.90/56.25 ต่ำกว่าที่ตั้งสมมติฐานไว้

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทย ระดับกลางของนักศึกษาจีนก่อนและหลังการใช้ชุดการเรียนรู้การสอนที่พัฒนาขึ้น แสดง ให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทยระดับกลางของ นักศึกษาจีนหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ชุดการเรียนรู้การสอนฯ คือ 23.45 (ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 6.38) สูงกว่าก่อนได้รับการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนโดยใช้ชุดการเรียนรู้การสอนฯ คือ 18 (ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 4.60)

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทย ระดับกลางของนักศึกษาจีนก่อนและหลังการใช้ชุดการเรียนรู้การสอนที่พัฒนาขึ้น จำแนกตามองค์ประกอบของความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทยระดับกลาง 8 องค์ประกอบ พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทย ระดับกลางทั้ง 8 องค์ประกอบหลังการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดการเรียนรู้การสอน สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดการเรียนรู้การสอน

ตารางที่ 1

ค่าคะแนนความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทยระดับกลางของนักศึกษาจีน
 ทำหน่วยการเรียนรู้ก่อนและหลังการใช้ชุดการเรียนการสอนบทสนทนาภาษาไทยระดับกลาง
 โดยใช้พฤติกรรมการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม

ลำดับที่ ของ นักศึกษา	ระยะเวลา ที่อาศัย อยู่ใน ประเทศ ไทย	หน่วย การ เรียนรู้ที่ 1	หน่วย การ เรียนรู้ที่ 2	หน่วย การ เรียนรู้ที่ 3	รวม คะแนน รายบุคคล	คะแนน ก่อนการ ใช้ชุด การเรียน การสอน	คะแนน หลังการ ใช้ชุด การเรียน การสอน
1	1 ปี	25	29	29	83	22	28
2	1 ปี	24	27	31	82	23	25
3	1 ปี	28	29	30	87	18	25
4	1 ปี	20	27	27	74	16	19
5	1 ปี	21	30	28	79	17	30
6	1 ปี	26	30	26	82	18	24
7	1 ปี	31	30	32	93	23	31
8	1 ปี	27	29	30	86	22	30
9	6 เดือน	13	17	19	49	8	13
10	6 เดือน	18	17	22	57	13	14
11	6 เดือน	17	17	21	55	18	19
รวม		250	282	295			
รวมคะแนนประเมิน ทำหน่วยการเรียนรู้ ทั้งหมด			827				

ตารางที่ 2

การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทยระดับกลางของนักศึกษาจีน ก่อนและหลังการใช้ชุดการเรียนการสอนบทสนทนาภาษาไทยระดับกลางโดยใช้ทฤษฎีการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม ทั้งในภาพรวมและจำแนกตามองค์ประกอบของความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทยระดับกลาง 8 องค์ประกอบ

ความสามารถในการพูดสนทนา ภาษาไทยระดับกลาง		คะแนน เต็ม	คะแนนก่อนใช้ชุด การเรียนการสอนฯ		คะแนนหลังใช้ชุด การเรียนการสอนฯ	
			ค่าเฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	ค่าเฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน
คะแนนรวม		32	18	4.60	23.45	6.38
ความสามารถ ในการพูด	เนื้อหา การใช้ สาระ คำศัพท์	4	2.45	0.69	3.00	0.77
	โครงสร้าง ประโยค	4	2.27	0.79	3.09	0.83
	สาระสำคัญ	4	2.27	0.65	3.00	1.00
	การออกเสียง	4	2.09	0.83	2.64	0.67
	ความเหมาะสมกับ กาลเทศะ	4	2.45	0.82	3.45	0.82
	ความคล่องแคล่ว	4	2.27	0.79	3.00	1.10
	ความเชื่อมโยง	4	1.64	0.50	2.27	1.01
ความสามารถ ในการฟัง	การตอบสนองต่อ ประเด็นที่ฟัง	4	2.55	0.82	3.00	1.18

ตารางที่ 3

สรุปผลความเปลี่ยนแปลงของความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทยระดับกลางของนักศึกษาจีน 3 ระยะ จำแนกตามองค์ประกอบของความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทยระดับกลาง 8 องค์ประกอบ

ความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทยระดับกลาง		ระยะที่ 1 (หน่วยที่ 1)	ระยะที่ 2 (หน่วยที่ 2)	ระยะที่ 3 (หน่วยที่ 3)
ความสามารถในการพูด	การใช้คำศัพท์	นักศึกษาจีนใช้คำศัพท์ระดับพื้นฐานในการพูดสนทนา มากกว่าคำศัพท์ในประเด็นนำเสนอ	นักศึกษาจีนใช้คำศัพท์ระดับกลางที่นำเสนอร่วมกับคำศัพท์ระดับพื้นฐานในการพูดสนทนา	นักศึกษาจีนใช้คำศัพท์ระดับกลางในการพูดสนทนา ภาษาไทยได้อย่างถูกต้องและต่อเนื่อง
	เนื้อหาสาระ	นักศึกษาจีนใช้โครงสร้างประโยคระดับพื้นฐานและโครงสร้างประโยคภาษาไทยที่แปลจากโครงสร้างประโยคภาษาจีนในการพูดสนทนา	นักศึกษาจีนสามารถใช้โครงสร้างประโยคภาษาไทยในประเด็นที่นำเสนอในการสร้างประโยคพูดสนทนา	นักศึกษาจีนใช้โครงสร้างประโยคที่นำเสนอสร้างประโยคที่ซับซ้อนยิ่งขึ้นอย่างถูกต้อง และเชื่อมโยงความระหว่างประโยคได้ต่อเนื่องเป็นเหตุผล
	สาระสำคัญ	นักศึกษาจีนนำเสนอสาระสำคัญที่ต้องการสื่อสารได้ค่อนข้างสั้น ขยายความได้น้อย	นักศึกษาจีนนำเสนอสาระสำคัญที่ต้องการสื่อสารได้มากขึ้น ขยายความได้ชัดเจน	นักศึกษาจีนนำเสนอสาระสำคัญที่ตนเองต้องการสื่อสารได้มากขึ้น ขยายความได้ชัดเจนและเป็นเหตุเป็นผล
การออกเสียง		นักศึกษาจีนออกเสียงพยัญชนะสระ และวรรณยุกต์ผิดอย่างชัดเจน บ่อยครั้ง และรบกวนการสนทนา	นักศึกษาจีนออกเสียงพยัญชนะสระ และวรรณยุกต์ถูกต้องเพิ่มขึ้น ข้อผิดพลาดลดลง ไม่รบกวนการสนทนา	นักศึกษาจีนสามารถออกเสียงภาษาไทยทั้งเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ได้อย่างถูกต้องต่อเนื่อง

ตารางที่ 3

สรุปผลความเปลี่ยนแปลงของความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทยระดับกลางของนักศึกษาจีน 3 ระยะ จำแนกตามองค์ประกอบของความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทยระดับกลาง 8 องค์ประกอบ (ต่อ)

ความสามารถ ในการพูดสนทนา ภาษาไทยระดับกลาง	ระยะที่ 1 (หน่วยที่ 1)	ระยะที่ 2 (หน่วยที่ 2)	ระยะที่ 3 (หน่วยที่ 3)
ความเหมาะสมกับ กาลเทศะ	นักศึกษาจีนใช้ ถ้อยคำ โครงสร้าง ประโยคไม่เหมาะสม กับกาลเทศะ	นักศึกษาจีน เลือกใช้ถ้อยคำ โครงสร้างประโยค เหมาะสมกับกาลเทศะ เพิ่มขึ้น	นักศึกษาจีนพูด สนทนาภาษาไทย เหมาะสมกับกาลเทศะ และรักษาความ เหมาะสมไว้อย่าง ต่อเนื่อง
ความคล่องแคล่ว	นักศึกษาจีน แสดงให้เห็นความ คล่องแคล่วในการพูด สนทนาค่อนข้างน้อย หยุดและแก้ไขข้อผิดพลาด ค่อนข้างมากจนรบกวน การสนทนา	นักศึกษาจีนพูด สนทนาค่อนข้างคล่อง เพิ่มขึ้นจนเป็นปกติ หยุดและแก้ไขข้อผิดพลาด สามารถพูดสนทนาได้	นักศึกษาจีน สามารถแก้ไข ข้อผิดพลาดได้อย่าง รวดเร็ว ความเร็ว ใน การพูดเหมาะสมเป็น ธรรมชาติไม่รบกวน การสนทนา
ความเชื่อมโยง	นักศึกษาจีน ไม่ได้เชื่อมโยง ข้อความให้เป็น ประโยคที่ยาวและ ซับซ้อน	นักศึกษาจีน สามารถสร้างความ เชื่อมโยงในประโยค พูดสนทนาของตนเอง ได้	นักศึกษาจีน สามารถเชื่อมโยงให้ ข้อความยาว ซับซ้อน และชัดเจนยิ่งขึ้น ตลอดระยะเวลาการพูด สนทนา
ความสามารถในการฟัง การตอบสนองต่อประเด็น ที่ฟัง	นักศึกษาจีน ตอบสนองต่อประเด็น ที่ฟังได้น้อย ต้องได้รับ การทวนซ้ำหลายครั้ง	นักศึกษาจีน ตอบสนองต่อประเด็น ที่ฟังเพิ่มขึ้น สามารถ ตอบสนองต่อประเด็น ที่ฟังได้สอดคล้องกัน แต่ยังต้องได้รับการ ทวนซ้ำเล็กน้อย	นักศึกษาจีน ตอบสนองต่อข้อความ ที่ได้รับได้ตรงตาม ประเด็นหรือสอดคล้อง กับประเด็นที่ตนเอง กำลังสนทนาได้ด้วย วิธีการที่หลากหลาย

5. สรุปผลการศึกษา อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการศึกษา

5.1.1 ผลการพัฒนาชุดการเรียนรู้การสอนบทสนทนาภาษาไทยระดับกลางโดยใช้ทฤษฎีการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมสำหรับนักศึกษาจีน

ชุดการเรียนรู้การสอนที่พัฒนาขึ้นส่วนประกอบดังต่อไปนี้

1. กิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 4 ชั้น ได้แก่ (1) ชั้นเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรม (2) ชั้นนำเสนอวัฒนธรรมทางภาษา (3) ชั้นฝึกปฏิบัติบนฐานทางวัฒนธรรม (4) ชั้นสนทนากับเจ้าของภาษาในบริบทจริง

2. เนื้อหาสาระ 3 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่องการนัดหมายในชั้นเรียน หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การประชุมกลุ่มและการอภิปราย และหน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง การนำเสนอข้อมูลและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งนำเสนอตารางสัทอักษร คำศัพท์ โครงสร้างประโยค และวัฒนธรรมการพูดสนทนาภาษาไทยประจำหน่วยการเรียนรู้ แบบฝึกปฏิบัติและเฉลยแบบฝึกปฏิบัติ และแบบวัดประเมินความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทยระดับกลางของนักศึกษาจีนท้ายหน่วยการเรียนรู้ ในรูปแบบสื่อการเรียนรู้ 3 ประเภท ได้แก่ (1) ใบความรู้ (2) โปรแกรมนำเสนอข้อมูล Microsoft PowerPoint (3) คลิปวีดิทัศน์

3. แบบวัดประเมินผลการเรียนรู้ก่อนและหลังเรียนด้วยชุดการเรียนรู้การสอน

4. คู่มือครูสำหรับการใช้ชุดการเรียนรู้การสอนแต่ละหน่วยการเรียนรู้

5. คู่มือนักศึกษาหรือบัตรคำสั่งงานแต่ละหน่วยการเรียนรู้

5.1.2 ผลการใช้ชุดการเรียนรู้การสอนบทสนทนาภาษาไทยระดับกลางด้วยทฤษฎีการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมสำหรับนักศึกษาจีนที่มีต่อการพัฒนาความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทยของนักศึกษาจีน

1. ชุดการเรียนรู้การสอนมีค่าประสิทธิภาพที่ 78.31/78.55 ไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ในเบื้องต้นที่ระดับ 80/80

2. ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทยระดับกลางของนักศึกษาจีนหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ชุดการเรียนรู้การสอนคือ 23.45 (ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 6.38) สูงกว่าก่อนได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ชุดการเรียนรู้การสอนคือ 18 (ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 4.60)

3. คะแนนความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทยระดับกลางตามองค์ประกอบทั้ง 8 ประการ หลังการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดการเรียนการสอนสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดการเรียนการสอน

5.2 อภิปรายผล

5.2.1 ผลการพัฒนาชุดการเรียนการสอนบทสนทนาภาษาไทยระดับกลางด้วยทฤษฎีการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม

ชุดการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นมีส่วนประกอบ 5 ส่วน โดยมีส่วนที่สอดคล้องกับงานวิจัยของ (พิสวรณ์ ศรีลาน และนิธอร พรอำไพสกุล, 2562; อรุมา ทิพย์สุวรรณ และผกาศรี เย็นบุตร, 2559) ได้แก่ 1) เนื้อหาสาระ 2) แบบวัดประเมินผลการเรียนรู้ก่อนและหลังเรียนด้วยชุดการเรียนการสอน 3) คู่มือครู และ 4) คู่มือนักศึกษาหรือบัตรคำสั่งงาน อย่างไรก็ตามเนื่องจากชุดการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นเน้นการประยุกต์กระบวนการพัฒนาการสื่อสารระหว่างบุคคลต่างวัฒนธรรมของ Altman & Taylor (1973, อ้างถึงในเมตตา วิวัฒนานุกูล, 2559) และ Neuliep (2003) ทำให้เกิดขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนบทสนทนาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศตามทฤษฎีการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมซึ่งแตกต่างจากชุดการเรียนการสอนที่ผ่านมา

เนื้อหาสาระที่ได้รับการบรรจุในชุดการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วย 1) การนัดหมายในชั้นเรียน 2) การประชุมกลุ่มและการอภิปราย และ 3) การนำเสนอข้อมูลและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ สอดคล้องกับผลสำรวจสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ จากแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ที่ว่าจัดการเรียนการสอนบทสนทนาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศให้โอกาสผู้เรียนสัมภาษณ์หรือสนทนากับคนไทย กระตุ้นให้ตั้งคำถามและค้นหาคำตอบด้วยตนเอง ให้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ประเด็นต่าง ๆ ทดลองแก้ไขปัญหาการใช้ภาษาไทยในการสนทนา และให้นำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าหน้าชั้นเรียน เพื่อให้พูดสนทนาได้ถูกต้องตามกาลเทศะและวัฒนธรรมการสนทนาภาษาไทย

ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนบทสนทนาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศตามทฤษฎีการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมในชุดการเรียนการสอนทั้ง 4 ขั้น มีรายละเอียดอภิปราย ดังนี้

1. ขั้นเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรม เป็นขั้นให้นักศึกษารู้วัตถุประสงค์และประเด็นการเรียนรู้ก่อนการทํากิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อลดความเครียดของนักศึกษาที่อาจเกิดเมื่อประสบกับเนื้อหาสาระใหม่ สอดคล้องกับที่ Petrucelli (1974) และ

Westwood et al. (1979, อ้างถึงใน Tahir, 2011) นำเสนอไว้ว่า ผู้สอนควรกำหนดและอธิบายวัตถุประสงค์การเรียนรู้อย่างชัดเจน และแนวคิดของ Altman and Taylor (1973, อ้างถึงใน เมตตา วิวัฒนานุกูล, 2559) และ Neuliep (2003) ที่ว่า ผู้สอนควรกำหนดและนำเสนอเนื้อหาสาระเกี่ยวกับวัฒนธรรมใหม่ สร้างความเข้าใจทั่วไปเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของประเทศเจ้าของวัฒนธรรมใหม่ เพื่อลดความตระหนักทางวัฒนธรรม

2. ขั้นนำเสนอวัฒนธรรมทางภาษา เป็นขั้นให้นักศึกษาเรียนรู้เนื้อหาสาระประจำหน่วยการเรียนรู้ในสื่อการเรียนรู้ที่หลากหลาย สอดคล้องกับหลักการจัดการเรียนการสอนบทสนทนาที่ว่า ผู้สอนควรนำเสนอเนื้อหาผ่านสื่อการเรียนรู้ที่หลากหลาย เพื่อสร้างความสนใจเรียนรู้ ทบทวน และฝึกใช้ภาษาของผู้เรียน (Harmer, 1998; Petrucelli, 1974; Westwood, et al., 1979, อ้างถึงใน Tahir, 2011) ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ Neuliep (2003) ที่กล่าวว่า ควรจัดการเรียนการสอนคำศัพท์ โครงสร้างประโยค อวัจนภาษา และบรรทัดฐานทางสังคมของวัฒนธรรมใหม่ ผ่านเอกสารและสื่อการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาของผู้เรียน

3. ขั้นฝึกปฏิบัติบนฐานทางวัฒนธรรม เป็นขั้นให้นักศึกษาฝึกใช้ภาษาไทยตามสถานการณ์ต่าง ๆ ตามหลักการจัดการเรียนการสอนบทสนทนาที่ว่า ผู้สอนควรให้ความสำคัญกับผู้เรียนทุกคน สนับสนุนให้ผู้เรียนฝึกใช้คำศัพท์และโครงสร้างประโยคที่นำเสนอ เพิ่มเวลาและบทบาทการสนทนาให้แก่ผู้เรียน ให้ผู้เรียนสร้างข้อความได้ถูกต้องก่อนการสนทนาอย่างอิสระ (Bailey 2003; Harmer, 1998; Petrucelli, 1974; Westwood et al., 1979, อ้างถึงใน Tahir, 2011) และสอดคล้องกับการให้ผู้เรียนเตรียมความพร้อมทำความเข้าใจกับเจ้าของวัฒนธรรมที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นนั้น ๆ โดยตรง (Neuliep, 2003)

4. ขั้นสนทนากับเจ้าของภาษาในบริบทจริง เป็นขั้นประเมิน ให้ข้อมูลป้อนกลับ และคำชมแก่นักศึกษาโดยผู้สอน เพื่อนร่วมชั้นเรียน และคู่สนทนา เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทยตามหลักการจัดการเรียนการสอนบทสนทนาที่สังเคราะห์จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องว่า ผู้สอนควรจัดบรรยากาศการเรียนรู้ให้มีความสบาย สนับสนุนให้ผู้เรียนแสดงออกและแลกเปลี่ยนภาษาซึ่งกันและกันโดยไม่ต้องกังวล เพื่อให้ผู้เรียนได้สนทนาด้วยถ้อยคำและโครงสร้างภาษาที่หลากหลาย (Bailey 2003; Harmer, 1998; Petrucelli, 1974; Westwood et al., 1979, อ้างถึงใน Tahir, 2011) อีกทั้งยังส่งเสริมการสร้างความสัมพันธ์อย่างแน่นแฟ้น สนับสนุน และไว้วางใจกัน (Altman & Taylor, 1973, อ้างถึงใน เมตตา วิวัฒนานุกูล, 2559) สอดคล้อง

กับที่ Neuliep (2003) นำเสนอไว้ว่า ควรส่งเสริมให้ผู้เรียนสร้างและรักษาความสัมพันธ์กับเจ้าของวัฒนธรรม ตระหนักถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรม และไม่กังวลต่อความผิดพลาด

สื่อการเรียนการสอนในชุดการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วยใบความรู้ โปรแกรมนำเสนอ Microsoft PowerPoint และคลิปวิดีโอ เพื่อนำเสนอเนื้อหาสาระ และขั้นตอนกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อตอบสนองลีลาการเรียนรู้ที่หลากหลายของนักศึกษาจีน สอดคล้องกับทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคล การจัดการเรียนการสอน โดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ และแนวคิดโสตทัศนศึกษา ซึ่งให้ความสำคัญกับการจัดการเรียนการสอนตามความสามารถ ความถนัด ความสนใจของผู้เรียน ด้วยสื่อการเรียนการสอนที่หลากหลาย และมีผู้สอนเป็นผู้ให้คำแนะนำและช่วยเหลือ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2533, อ้างถึงใน วิเชียร อารังโสตถิสกุล, 2560) และสอดคล้องกับผลการสำรวจสภาพการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาที่เสนอไว้ว่า ควรมีสื่อวัสดุและสื่ออิเล็กทรอนิกส์นำเสนอเนื้อหาสาระด้านภาษาและวัฒนธรรมการสื่อสารภาษาไทย

5.2.2 ผลการใช้ชุดการเรียนการสอนบทสนทนาภาษาไทยระดับกลางด้วย ทฤษฎีการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมสำหรับนักศึกษาจีนที่มีต่อการพัฒนาความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทยของนักศึกษาจีน

ผลการวิเคราะห์ค่าประสิทธิภาพของชุดการเรียนการสอนแสดงให้เห็นว่าค่าประสิทธิภาพของชุดการเรียนการสอนไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ แต่ผลการศึกษาวิเคราะห์เพิ่มเติมโดยจำแนกกลุ่มตัวอย่างตามเกณฑ์ระยะเวลาการอาศัยอยู่ในประเทศไทย 1 ปี และ 6 เดือนแสดงให้เห็นว่าระยะเวลาที่กลุ่มตัวอย่างอาศัยอยู่ในประเทศไทยมีผลต่อค่าประสิทธิภาพของชุดการเรียนการสอนซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Martinsen et al. (2011) และ Higuchi et al. (2023) ที่นำเสนอไว้ว่า ยิ่งผู้เรียนใช้เวลาอยู่ในประเทศภาษาเป้าหมายมากขึ้น ความสามารถในการสื่อสารภาษาเป้าหมายของผู้เรียนก็จะเพิ่มขึ้น เนื่องจากได้รับประสบการณ์จากการใช้ภาษาในบริบทต่าง ๆ และเรียนรู้วัฒนธรรมการสื่อสารนอกเหนือจากในชั้นเรียนอย่างสม่ำเสมอ (Martinsen et al., 2011) ส่งผลให้มีความสามารถในการสื่อสารภาษาเป้าหมายเพิ่มมากขึ้น (Higuchi et al., 2023) จึงกล่าวได้ว่า ระยะเวลาในการอาศัยอยู่ในประเทศไทย ซึ่งเป็นประเทศภาษาเป้าหมายส่งผลให้ค่าประสิทธิภาพของชุดการเรียนการสอนแตกต่างกัน

อย่างไรก็ตาม คณะเน้นเฉลี่ยความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทยระดับกลางทั้ง 8 องค์ประกอบของนักศึกษาจีนหลังการใช้ชุดการเรียนการสอนสูงกว่าก่อนการใช้ชุดการเรียนการสอน ซึ่งเกิดจากความหลากหลายของสื่อการเรียนการสอนและรูปแบบการเรียนรู้ในชุดการเรียนการสอน เนื่องจากเนื้อหาสาระได้รับการนำเสนอผ่านใบความรู้ โปรแกรมนำเสนอข้อมูล Microsoft PowerPoint และคลิปวิดีโอที่จัดทำให้นักศึกษาจีนเลือกใช้สื่อการเรียนรู้ให้ตอบสนองต่อลีลาการเรียนรู้ของตนเองได้ และสามารถทบทวนเพิ่มเติมได้ตามความต้องการ ส่งผลให้นักศึกษาจีนพัฒนาความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทยได้ในทุกสถานที่และเวลา สอดคล้องกับแนวคิดของสิริพัชร เจษฎาวิโรจน์ (2540, น. 76) ที่ว่า “สื่อการเรียนรู้ช่วยให้คุณภาพของการเรียนรู้ดีขึ้น ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้มากขึ้นในเวลาที่มีจำกัด ช่วยเสริมทักษะการใช้ภาษา รวมถึงช่วยประหยัดเวลาในการเรียน”

การให้โอกาสผู้เรียนเป็นเจ้าของการเรียนรู้เป็นปัจจัยประการที่สองที่สนับสนุนพัฒนาการความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทยระดับกลางของนักศึกษาจีน เนื่องจากนักศึกษาจีนได้รับบทบาทเป็นผู้สร้างข้อความสนทนาและแลกเปลี่ยนข้อมูลป้อนกลับร่วมกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน รวมถึงสร้างสรรค์ข้อความพูดสนทนากับผู้พูดภาษาไทยในฐานะภาษาแม่ และแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง ทำให้เรียนรู้และพัฒนาความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทยในบริบทจริง เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตในอนาคต สอดคล้องกับทิวราพร บุญมี (2564, น. 383) กล่าวไว้ว่า “การให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ ผ่านกระบวนการกลุ่มและแหล่งเรียนรู้ภายนอก จะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้และทักษะ พัฒนาค้นคว้า และสามารถนำไปปรับใช้ในการดำรงชีวิตได้”

ปัจจัยประการที่สามที่พัฒนาความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทยระดับกลางของนักศึกษาจีนคือการสร้างความเข้าใจเรื่องความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมการสนทนาของชาวไทยและชาวจีน เนื่องจากทำให้นักศึกษาจีนเรียนรู้และเตรียมตัวว่าควรพูดสนทนาภาษาไทยอย่างไรให้บรรลุวัตถุประสงค์ โดยไม่ทำให้อีกฝ่ายเสียความรู้สึก ทำให้พัฒนาความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทยเพิ่มขึ้น สอดคล้องกับที่ Neuliep (2003) เสนอไว้ว่า สาระสำคัญของการจัดการความตระหนักรู้ทางวัฒนธรรมคือการเตรียมตัวให้พร้อมต่อกระบวนการเข้าสู่วัฒนธรรม

การจัดพื้นที่การเรียนรู้ทั้งในห้องเรียนและห้องเรียนเสมือนจริงเป็นปัจจัยประการที่สี่ที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทยของนักศึกษาจีน เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนเนื้อหาสาระและการฝึกปฏิบัติการพูดสนทนาภาษาไทย

ในห้องเรียนช่วยจำกัดบุคคลที่เกี่ยวข้อง ทำให้นักศึกษาจีนรู้สึกว่ามีพื้นที่และบรรยากาศการเรียนรู้ที่เอื้อให้ตนเองสามารถแสดงความสามารถและความคิดเห็นหรือความผิดพลาดได้โดยไม่อับอาย เพราะความผิดพลาดในการสื่อสารเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้เสมอถึงแม้ว่าจะเตรียมตัวมากแล้วก็ตาม (Neuliep, 2003) และควรเสริมแรงให้ผู้เรียนมีแรงบันดาลใจในการเรียนรู้และการสนทนาในชั้นเรียน ไม่ควรก่อให้เกิดความอับอาย (Bailey, 2003; Harmer, 1998; Petrucelli, 1974; Westwood et al., 1979, อ้างถึงใน Tahir, 2011)

ในขณะเดียวกันการจัดพื้นที่การเรียนรู้ในห้องเรียนเสมือนจริงด้วยระบบห้องประชุมออนไลน์ก็สามารถส่งเสริมความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศของนักศึกษาจีนได้เช่นเดียวกัน เพราะเป็นการอำนวยความสะดวกให้แก่นักศึกษาจีนและผู้พูดภาษาไทยในฐานะภาษาแม่ในการพูดสนทนาาร่วมกัน และเพิ่มเวลาพัฒนาความสามารถของตนเอง เนื่องจากห้องเรียนเสมือนจริงช่วยประหยัดเวลาและค่าเดินทาง (สิวภรณ์ เจริญวงศ์ และคณะ, 2561)

5.2.3 การประยุกต์ทฤษฎีการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมในการจัดการเรียนการสอนบทสนทนาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

ผลการใช้ชุดการเรียนการสอนแสดงให้เห็นว่า ทฤษฎีการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมสามารถนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศได้ เพราะทฤษฎีดังกล่าวให้ความสำคัญกับการสร้างความเข้าใจวัฒนธรรมใหม่ (Altman & Taylor, 1973, อ้างถึงใน เมตตา วิวัฒนานุกูล, 2559; Neuliep, 2003) ซึ่งหมายรวมถึง ค่านิยม โครงสร้างประโยค และวัฒนธรรมทางภาษา เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทย ทำให้เข้าใจวิถีคิด การกระทำ ตลอดจนคำพูดที่ใช้ในการสื่อสารของชาวไทย และส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวัฒนธรรมไทยด้วยความเข้าใจความเหมือนและความแตกต่างทางวัฒนธรรมระหว่างวัฒนธรรมทางภาษาไทยและวัฒนธรรมทางภาษาของชาติตน ส่งผลให้ผู้สอนและผู้เรียนมีความรู้สึกที่ดีต่อกัน (นวลทิพย์ เพิ่มเกษร, 2547)

นอกจากนี้ทฤษฎีดังกล่าวยังสนับสนุนให้ผู้เรียนเป็นผู้นำตนเองในการพูดคุยทำความเข้าใจ สร้างความสนิทสนมและไว้วางใจของวัฒนธรรมใหม่ จนสามารถรับข้อมูลป้อนกลับที่เป็นประโยชน์ นำไปพัฒนาและปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมใหม่ (Altman & Taylor, 1973, อ้างถึงใน เมตตา วิวัฒนานุกูล, 2559; Neuliep, 2003) ซึ่งสอดคล้องกับแนวการสอนบทสนทนาที่เน้นการเพิ่มบทบาทผู้เรียนให้ได้ฝึกภาษาทั้งในฐานะผู้รับสาร

และผู้ส่งสาร รวมถึงการให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาไทยในบริบทจริง ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ คำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ ได้พัฒนาความสามารถการฟังภาษาไทย และเข้าใจวัฒนธรรม การสนทนาที่แตกต่างกันตามรูปแบบของการสนทนา (Bailey, 2003; Harmer, 1998; Petrucci, 1974; Westwood, Peter, & Oliver, 1979, อ้างถึงใน Tahir, 2011)

อย่างไรก็ตามการประยุกต์ใช้ทฤษฎีการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมอาจยังต้อง พิจารณาเพิ่มเติมเรื่องการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ปลอดภัย เพราะผู้เรียนภาษาไทย ในฐานะภาษาต่างประเทศอาจเกิดทัศนคติเชิงลบต่อวัฒนธรรมไทยที่ตนเองได้เรียนรู้ และส่งผลต่อการเรียนบทสนทนาภาษาไทย ดังนั้นผู้สอนควรออกแบบกิจกรรมการเรียน การสอนบทสนทนาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศโดยคำนึงถึงบรรยากาศการเรียนรู้ ที่ปลอดภัยจากการลดคุณค่าทางวัฒนธรรม ดังที่นวลทิพย์ เพิ่มเกสร (2547, น. 278) กล่าวไว้ว่า “ควรระมัดระวังอย่าให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกต่อต้านวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา โดยเฉพาะไม่เปรียบเทียบข้อดีและข้อเสียของวัฒนธรรมของผู้เรียนและวัฒนธรรมของ เจ้าของภาษา แต่ควรชี้ให้เห็นความคล้ายคลึงและความแตกต่างกัน เพื่อเสริมความเข้าใจ ในการเรียนรู้”

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

(1) ผู้สอนสามารถปรับเปลี่ยนเนื้อหาสาระให้เหมาะสมกับการจัดการเรียนการสอน นักศึกษาจากประเทศต่าง ๆ และความสามารถทางภาษาระดับอื่นต่อไปโดยรักษา กระบวนการจัดการเรียนการสอนบทสนทนาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศตามทฤษฎี การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมไว้

(2) ผู้สอนควรศึกษาวิจัยความเหมือนและความแตกต่างทางวัฒนธรรมการสนทนา ของชาวไทยและวัฒนธรรมการสนทนาประจำชาติของนักศึกษาอย่างสม่ำเสมอ

(3) ผู้สอนควรพิจารณาสร้างหรือเลือกใช้ห้องเรียนเสมือนจริงในการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ให้นักศึกษาต่างชาติพูดสนทนากับผู้พูดภาษาไทยในฐานะภาษาแม่

(4) ผู้สอนและหลักสูตรการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศควร พิจารณาจัดสรรช่วงเวลาและสถานที่ให้นักศึกษาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ และผู้พูดภาษาไทยในฐานะภาษาแม่ที่มีความหลากหลายในมิติต่าง ๆ ได้พบปะพูดคุยกัน และควรให้บทบาทในการให้ข้อมูลป้อนกลับและข้อเสนอแนะ

(5) ผู้สอนควรออกแบบสถานการณ์กิจกรรมการวัดประเมินผลความสามารถในการพูดสนทนาภาษาไทยระดับกลางท้ายหน่วยการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับบริบทจริงของนักศึกษาชาวต่างชาติ

(6) การสอนบทสนทนาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศควรเน้นการสอนคำศัพท์และโครงสร้างประโยคที่ถูกต้องเป็นพื้นฐานก่อน แล้วจึงอธิบายคำศัพท์และโครงสร้างประโยคที่เป็นธรรมชาติให้นักศึกษาชาวต่างชาติเพิ่มเติม

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

(1) การวิจัยในอนาคตอาจพิจารณาประยุกต์ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารการสอนภาษา หรือวิธีการสอนอื่น ๆ เพื่อพัฒนาเครื่องมือวิจัยที่หลากหลายต่อไป

(2) การวิจัยในอนาคตควรพิจารณาใช้เกณฑ์ระยะเวลาในการอาศัยอยู่ในประเทศไทยเป็นอีกหนึ่งองค์ประกอบในการกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง หรือวิจัยเกี่ยวกับความสามารถการสื่อสารภาษาไทยของผู้เรียนชาวต่างชาติตามระยะเวลาการอาศัยอยู่ในประเทศไทย

(3) การวิจัยในอนาคตอาจพิจารณาใช้ทฤษฎีการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมในการพัฒนาความสามารถการอ่านหรือการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวต่างชาติ รวมถึงการใช้ทฤษฎีการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมในการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศให้แก่ผู้เรียนชาวต่างชาตินอกเหนือจากชาวจีน

(4) การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศเป็นศาสตร์ที่ยังควรได้รับการศึกษาวิจัยในอีกหลากหลายด้าน

เอกสารอ้างอิง

- กาญจนา แก้วเทพ. (2557). ศาสตร์แห่งสื่อและวัฒนธรรมศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 3). ภาพพิมพ์. จรัสศรี จีราส. (2562). “ศึกษาไทย” และ “ไทยศึกษา” ในประเทศจีน. *วารสารภาษาและวัฒนธรรม*, 38(2), 94–118. <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/JLC/article/view/241644>
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์, สมเชาว์ เนตรประเสริฐ, และ สุกดา สีนสกุล. (2520). *ระบบสื่อการสอน*. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะครุศาสตร์.
- นริศา ไพเจริญ. (2559). *การวิเคราะห์บทสนทนาในแบบเรียนภาษาไทยสำหรับผู้เรียนต่างชาติ* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. Thammasat University Digital Collection. <https://doi.org/10.14457/TU.the.2016.1132>

- นวลทิพย์ เพิ่มเกษร. (2559). การสอนภาษา และวัฒนธรรมไทยแก่ชาวต่างชาติ. *วรรณวิทัศน์*, 4, 268-278. <https://doi.org/10.14456/vannavidas.2004.15>
- พัทธวรรณ ศรีลาน, และนิธิดา พรอำไพสกุล. (2562). การพัฒนาชุดการเรียนรู้เกี่ยวกับอารยธรรมไทย โดยใช้บทเพลงเทิดพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร เพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทย สำหรับนักศึกษาเวียดนาม. *วารสารสถาบันวัฒนธรรมและศิลปะมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*, 21(1), 10-20. <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/jica/article/view/203187>
- ภัทรพร หิรัญภัทร์. (2548). การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมกับการเรียนการสอนภาษาที่สอง. *วารสารภาษาและวัฒนธรรม*, 24(1), 82-92. <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/JLC/article/view/23518>
- ภาสพงศ์ ผิวพอใช้. (2555). *การพัฒนาหลักสูตรแบบเน้นผลลัพธ์การเรียนรู้โดยใช้แนวคิดภาษาศาสตร์สังคมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะการสนทนาภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาคุชฎบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. Chulalongkorn University Intellectual Repository. <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/63920>
- เมตตา วิวัฒนานุกุล. (2559). *การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม* (พิมพ์ครั้งที่ 2). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รุ่งฤดี แผลงศร. (2559). การใช้คำถามเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ. *วารสารมหาวิทยาลัยศิลปากร ฉบับภาษาไทย*, 36(2), 191-208. <https://doi.org/10.14456/sujthai.2016.20>
- รุจิรา เสงเอนตร. (2561). ปัญหาการใช้ภาษาไทยนิสิตต่างชาติ : กรณีศึกษานิสิตแลกเปลี่ยนจากมหาวิทยาลัยนานาชาติซีอาน ที่มาเรียนภาษาไทยในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. *한국태국학회논총 Journal of Korean Association of Thai Studies*, 25(1), 205-220. <https://doi.org/10.22473/kats.2018.25.1.008>
- วรารพ บุญมี. (2564). สื่อการสอนกับการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21. *วารสารการบริหารนิติบุคคลและนวัตกรรมท้องถิ่น*, 7(9), 373-386. <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/jsa-journal/article/download/249502/172565/918918>

- วิเชียร อังธโรตติสกุล. (2560). บทสะท้อนแนวคิดว่าด้วยชุดการสอน ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ และชุดการเรียนรู้. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 19(3), 356-369. https://so06.tci-thaijo.org/index.php/edujournal_nu/article/view/100974
- วิโรจน์ กองแก้ว (2564). ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นวิชาเอก มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ธุนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา*, 15(2), 147-170. <https://so08.tci-thaijo.org/index.php/jhusocbru/article/view/506>
- สถาบันภาษาไทยสิรินธร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2568). *คู่มือผู้เข้ารับการทดสอบ ฉบับปรับปรุงปี พ.ศ. 2568*. ม.ป.พ. https://www.sti.chula.ac.th/wp-content/uploads/2025/03/Examinee_manual_2025.pdf
- สิรพัชญ์ หาญนอก, ทรงภพ ขุนมธุรส, อ้อมธจิต แป้นศรี, และจุฑารัตน์ เกตุปาน. (2567). อุปสรรคสู่ความสำเร็จ: ปัญหาการสื่อสารภาษาไทยด้านการพูดและการฟัง ของนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม*, 14(3), 360-369. <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/npuj/article/view/280407/186637>
- สิริพัชร เจริญวโรจน์. (2540). *การสอนระดับประถมศึกษา 2*. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สิวภรณ์ เจริญวงศ์, ทิพย์ฉมพร เกษโกมล, และ อภิสิทธิ์ ตามสัตย์. (2561). ห้องเรียนเสมือนจริงกับการเรียนการสอนสำหรับนักศึกษาพยาบาลในยุคดิจิทัล. *วารสารพยาบาลทหารบก*, 19(2), 120-128. <https://he01.tci-thaijo.org/index.php/JRTAN/article/download/143970/106513/>
- สุรีย์วรรณ เสถียรสุคนธ์. (2554). การสอนภาษาไทยให้แก่นักศึกษาจีน: สภาพ ปัญหา และแนวทางแก้ไข. *วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 18(1), 127-140. <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/abc/article/view/54267>
- เสาวภา นิสโกมล. (2553). *การสร้างชุดการสอนคำศัพท์ภาษาไทยระดับต้นสำหรับนักเรียนชาวต่างชาติ*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ]. DSpace Repository. http://thesis.swu.ac.th/swuthesis/Tea_Tha_For_Lan/Saovapa_N.pdf

- อรอุมา ทิพย์สุวรรณ, และผกาศรี เย็นบุตร. (2559). ชุดการสอนตามกลวิธีการเรียนรู้ทางภาษา เรื่อง มรดกไทย-มรดกโลก สำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ. *วารสารนานาชาติ มหาวิทยาลัยขอนแก่น สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 6(3), 96-112. <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/KKUJ/article/view/86108/78672>
- อังคณา ขจร. (2560). การพัฒนาชุดการสอนที่เสริมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้ เรื่องลิลิตตะเลงพ่าย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด*, 11(1), 48-56. <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/reru/article/view/176372>
- อาจารย์ ศรีหล้า. (2564). การศึกษาและเปรียบเทียบคำสุภาพภาษาจีนและภาษาไทย. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี*, 12(2), 258-271. <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/KKUJ/article/view/86108/78672>
- Alshahad, H. F. (2013). Design simple instructional package of Arabic language learning for non-Arabic speakers. *Journal of Kerbala University*, 11(1 Scientific), 50-56. <https://shorturl.at/TwwOK>
- Bailey, K. M. (2003). Speaking. In D. Nunan (Ed.), *Practical English language teaching* (pp. 47-66). McGraw-Hill.
- Bennett, M. J. (2013). Intercultural communication. In C. Cortes (Ed.), *Multicultural America: A multimedia encyclopedia*. Sage. <https://www.idrinstitute.org/resources/intercultural-communication/>
- Center for Open Educational Resources and Language Learning. (2010). *Lesson 2: The physical classroom*. <https://shorturl.at/WKuUC>
- Council of Europe. (2022a). *Self-assessment grid - Table 2 (CEFR 3.3) : Common reference levels*. Council of Europe. <https://shorturl.at/RFQ7p>
- Council of Europe. (2022b). *Qualitative aspects of spoken language use - Table 3 (CEFR 3.3): Common Reference levels*. Council of Europe. <https://shorturl.at/dPCLS>
- Harmer, J. (1998). *How to teach English: An introduction to the practice of English language teaching*. Longman.

- Higuchi, Y., Nakamuro, M., Roever, C., Sasaki, M., & Yashima, T. (2023). Impact of studying abroad on language skill development: Regression discontinuity evidence from Japanese university students. *Journal of The Japanese and International Economies*, 70, 1-13. <https://doi.org/10.1016/j.jjie.2023.101284>
- IELTS scoring in detail*. (n.d.). IELTS. <https://shorturl.at/xaS4d>
- Jackson, J. (2014). *Introducing language and intercultural communication*. Routledge.
- Jiang, S. & Inprasitha, N. (2020). The development of medium level Thai language for communication textbook for Chinese undergraduates who study Thai as a foreign language. *Journal of Graduate MCU KhonKaen Campus*, 7(3), 116–133. <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/jg-mcukk/article/view/242001/165998>
- Kurylo, A. (2013). *Intercultural communication*. Sage.
- Liu, S., Volcic, Z., & Gallois, C. (2015). *Introducing intercultural communication: Global cultures and contexts* (2nd ed.). Sage.
- Martinsen, R. A., Smemoe, W. B., Bown, J., & Johnson, C. (2011). The benefits of living in foreign language housing: The effect of language use and second-language type on oral proficiency gains. *Modern Language Journal*, 95(2), 274-290. <https://doi.org/10.1111/j.1540-4781.2011.01180.x>
- Neuliep, J. W. (2003). *Intercultural communication: A contextual approach* (2nd ed.). Houghton Mifflin.
- Packer, H. (2025, February 5). Investors follow as Chinese students flock to Thai universities. *Times Higher Education*. <https://shorturl.at/nhRTi>
- Petrucci, G. J. (1974). Principles and techniques for the conversation class. *Italica*, 51(3), 327-337. <https://www.jstor.org/stable/478142>
- Tahir, S. Z. B. (2011). *Teaching English as foreign language (TEFL) : “Teaching speaking effectively”* [Master’s thesis, State University of Makassar]. Academia. <https://shorturl.at/of2bl>

- The Association of Departments of English. (2009). ADFL guidelines for class size and workload for college and university teachers of foreign languages. *ADE Bulletin and ADFL Bulletin*, 147-148, 92. <https://www.maps.mla.org/content/download/155822/2803512>
- The State Education Department. (n.d.). *Language other than English checkpoint C resource guide*. Retrieved June 5, 2022, from <https://www.nysed.gov/sites/default/files/programs/world-languages/lotecassess.pdf>